

Paa Vejen ind gennem Dagligstuen fremdrog han af Baglommen en sort Silkekalot, med hvilken han plejede at bedække sit Hoved, forinden han fremstillede sig for sine Sognebørn. Efter tillige at have forberedt sin Tilsynekomst ved en kraftig Rømmen, traadte han ind i Studereværelset — eller „Studerekantoret“, som Folkene i Sognet gerne kaldte det.

Her, i det grønlig Halvmørke henne ved Døren, stod en lille Skikkelse i en alt for stor Slagkavaj, hvorfra kun en lys Haartop, to blaarøde Hænder og et Par Fødder i hvide Uldsokker stak frem.

„God Aften!“ sagde Provsten venligt og slog ud med Haanden. „Er det dig, der ønsker at tale med mig?“

Som Svar kom først et Hik og derpaa et frygtsomt hvisket Ja.

„Hvad er dit Navn, min Ven?“ vedblev Provsten.

Man hørte et Øjeblik kun Fyrens Tænder klapre. Endelig kom det hæst og hurtigt:

„Ole Kristian Julius Andersen.“

„Er du en Søn af gamle Anders Jørgen i Skibberup?“

„Ja.“